

B.15 TESTVÉRISÉG GALAMB TENYÉSZTŐ EGYESÜLET

ÍRTA: Hajducsek János

A háziásított galambok tenyésztésének egyik legősibb területe a Földközi-tenger medencéjének keleti sarkában elterülő országok földje volt. A galambkultusz innen terjedt el a hódítások és kereskedelmi kapcsolatok révén nyugatra az ókori Görögországba, keletre pedig Ázsia országaiba.

A magyar galambfajták eredete pontosan a mai napig nem tisztázódott. Balassa György török eredetet valószínűsít, míg Moldvai Ferenc a magyar fajták orosz-lengyel eredetét tartja elfogadható teóriának. Írásos emlékek a magyar galambászatról csak a XIX. század végéről találhatóak, Prütz Gusztáv német szakíró könyvében több magyar galambfajtát is megemlíti.

Az első magyarországi galambtenyésztők egyesülete Budapesten 1882-ben alakult meg Columbia néven, míg az első magyar szakkönyv, Balassa György „Az okszerű galambtenyésztés” címmel 1901-ben látott napvilágot.

A XX. század elejétől a céltudatos és szervezett galambtenyésztés nagy fejlődésnek indult, sorra alakultak a galambász egyesületek, asztaltársaságok, amelyek a röp-, dísz- és haszongalambok tudatos tenyésztését tűzték ki célul, kialakítva a helyi ízlésnek megfelelő több tucat magyar galambfajtát.

A II. világháború alatt a tenyésztők és tenyészetek java megsemmisült. A politika még a postagalambsportot is szigorú ellenőrzés alá vonta. 1957-ben azonban újra lehetett Bécs-Budapest találkozó (kiállítás), majd 1958-ban létrejött a mai napig működő Magyar Galamb- és Kisállattenyésztők Országos Szövetsége, amelynek tagja a B.15 Testvériség Galambász Egyesület is.

Az Országgyűlés 32/2004.(IV.19.) számú határozatával nemzeti kincsé nyilvánított több, magas genetikai értéket képviselő tenyésztett magyar állatfajtát, köztük 35 magyar galambfajtát is. Ezek közül a Budapesti bíbic keringő, Budapesti magasröptű csapos keringő, Budapesti magasröptű keringő, Budapesti rövidcsőrű, Budapesti tollaslábú gólyás, Budapesti tükrös keringő és Magasröptű magyar deres galambfajták kitenyésztésében, a fajták megőrzésében, röptetésében a rákospalotai galambászok jelentős szerepet játszottak és játszanak a mai napig.

Rákospalota önálló település volt Pest határában, elsősorban gazdálkodással, földműveléssel foglalkozó lakossággal, akik közül sok galambász volt. Nekik volt köszönhető a kispesti, soroksári, újpesti, zuglói tenyésztők mellett a nemzeti kincsként nyilvántartott Budapesti magasröptű keringő kitenyésztése.

Az idén 105 éves B.15 Testvériség Galambtenyésztő Egyesület alapítására egy közvetett bizonyíték szolgál: létezik egy tabló, amelyen a hat vezető mellett ötvennégy tag szerepel, és a felirata: 1912-1962 Rákospalotai Galambegyesület, középen babérkoszorúban egy ötvenes szám.

Egyesületünknek nyolc másik budapesti egyesület mellett sikerült átvészelnie a viharos motorizáció, urbanizáció és informatikai fejlődés

dés következményeit: ma is élünk, működünk, negyven körüli állandó létszámunkkal az egyik legnagyobb budapesti egyesület vagyunk, döntően rákospalotai tagsággal! Ez köszönhető annak a szerencsének is, hogy az újjalotai lakótelep nem egy régi település szanálásával szabaddá tett részén, hanem egy addig beépítetlen területre épült... A megmaradt családi házas rész pedig ideális a galambtenyésztés számára, amennyiben a helyi rendeletek ezt nem korlátozzák, és sikerül a fiatalokat

„megfertőzni” ezzel a csodálatos szenvedéllyel.

Rákospalotán két galambász egyesület volt, a B 15 és a B 24, ezek 1986-ban egyesültek, és a patinásabb, régebbi, a kerületre utaló B 15 nevet tartották meg. Nem sokára új otthonra találtak a Csokonai Művelődési Házban. A budapesti egyesületek sorában kuriózumnak számítunk: minden évben kiállítást rendezünk, az országos röpversenyeknek állandó résztvevői vagyunk, tagjaink közül sokan eredményesen szerepelnek országos és nemzetközi kiállításokon.

Az egyesület a galambászat visszaszorulása, illetve az egyesületek számának rohamos csökkenése miatt a rákospalotai galambászokon kívül a szomszédos kerületek és települések galambászait is tagjai között tudhatja.

Forrás: Gondolatok és vélemények a magyar galambfajták kitenyésztéséről. Szerk.: Kiss János. Dr. Béres Endre. Bába Kiadó, Szeged 2008.
Budapest galambfajtái. Szerk.: Bárány István. Székesfehérvár 2007.